

Справа „Юнер проти Нідерландів”
(„Üner v. the Netherlands”)

У рішенні, ухваленому 18 жовтня 2006 року у справі «Юнер проти Нідерландів», Суд у складі його Великої палати постановив, що

- не було порушення ст. 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя)¹.

Обставини справи

Заявник Зія Юнер, 1969 р.н., є громадянином Туреччини і проживає у м. Ескішехір (Туреччина).

У віці 12-ти років заявник разом із матір'ю та двома братами прибув до Нідерландів і в 1988 році отримав право на постійне проживання у цій країні.

У червні 1991 року п. Юнер почав спільно проживати із громадянкою Нідерландів, а 4 лютого 1992 року в них народився син. У листопаді цього ж року заявник покинув сім'ю.

16 травня 1993 року п. Юнер, маючи при собі два заряджені пістолети, втрутився в барі у сварку та вбив одну особу і поранив у ногу іншу. Незважаючи на твердження заявника, що його дії були самообороною, місцевий суд 21 січня 1994 року визнав п. Юнера винним у нанесенні тілесних ушкоджень та вбивстві і засудив його до 7 років позбавлення волі. У матеріалах справи вказувалось, зокрема, що п. Юнер і раніше притягався до відповідальності за насильницькі злочини та порушення громадського порядку.

Жінка заявника, його син і другий син (який народився 26 червня 1996 року, коли заявник вже відбував позбавлення волі) щонайменше раз на тиждень відвідували його у в'язниці. Обидва сини заявника є громадянами Нідерландів та були офіційно визнані заявником як їхнім батьком. Ні жінка п. Юнера, ні його діти не розмовляють турецькою мовою.

30 січня 1997 року заступник Міністра юстиції скасував право заявника на постійне проживання в Нідерландах та застосував щодо нього заборону на в'їзд у країну протягом десяти років.

¹ Рішення є остаточним відповідно до вимог ч.1 ст. 44 Конвенції. (Прим. перекладачів)

11 лютого 1998 року п. Юнер був депортований до Туреччини. Однак невдовзі він повернувся до Нідерландів, але 4 червня 1998 року знову був депортований. Оскарження заявником рішень уряду були безуспішними.

Зміст рішення Суду

Заявник скаржився на те, що в результаті скасування права на постійне проживання та накладення 10-річної заборони на в'їзд до Нідерландів, він був роз'єднаний зі своєю сім'єю. П. Юнер вбачав у цьому порушення ст. 8 Конвенції.

Суд вказав на те, що заходи, застосовані до заявника, становили перешкоду здійсненню його права на повагу до сімейного життя. Також Суд вважає, що ці заходи були застосовані відповідно до закону та переслідували законні цілі, а саме: підтримання громадської безпеки та запобігання злочинності й заворушенням.

Суд взяв до уваги, що п. Юнер досить довгий час проживав у Нідерландах, де отримав право на постійне проживання і створив сім'ю. Тому Суд не має сумнівів, що в заявника були тісні зв'язки з цією країною. З огляду на це, Суд не надав ваги тим фактам, що заявник жив зі своєю жінкою та першим сином недовгий період часу, а з другим сином взагалі не жив. Попри те, що п. Юнер прибув до Нідерландів у відносно юному віці, Суд не готовий визнати, що у нього більше немає соціальних чи культурних (у т.ч. мовних) зв'язків із турецьким суспільством.

Щодо кримінального звинувачення, яке потягнуло за собою застосування оспорюваних заходів, Суд наголосив, що вбивство та нанесення тілесних ушкоджень є тяжкими злочинами. Хоча заявник і стверджував, що його дії були самообороною, але вже той факт, що він при собі мав два заряджені пістолети, свідчить про його схильність до вчинення правопорушень.

Суд погодився з висновком палати про те, що на момент набуття чинності наказу про заборону в'їзду п. Юнера до Нідерландів його діти були ще досить малими (віком шести та півтора років), а тому змогли б легко пристосуватись до нових умов. Зважаючи на те, що вони були громадянами Нідерландів, вони могли б, якщо би поїхали зі своїм батьком до Туреччини, час від часу повертатись до Нідерландів, аби відвідувати інших членів родини.

Не бажаючи недооцінювати практичних труднощів, спричинених сім'ї заявника у зв'язку з переїздом до Туреччини, Суд вважає, що за даних обставин справи інтереси сім'ї поступають інтересам держави.

Суд відзначив, що наказ про заборону в'їзду до Нідерландів мав наслідком не лише скасування права заявника на постійне проживання там, а й унеможливив навіть короткі відвідування сім'ї у цій країні. Однак, зважаючи на природу й серйозність вчинених заявником правопорушень та пам'ятаючи про те, що заборона на в'їзд була обмежена десятима роками, Суд не знаходить у діях Уряду Нідерландів надання своїм інтересам занадто високої ваги. Тому Суд вважає, що заявник, за умов виконання всіх вимог та закінчення дії заборони на в'їзд, зможе повернутися до Нідерландів.

Суд нагадав, що заявник також скаржився на те, що між його засудженням та скасуванням права на постійне проживання і накладенням заборони на в'їзд минуло три роки. Уряд обґрунтував таку затримку відповідними нормами національного права та практикою. Суд зауважив, що на момент застосування оспорюваних заходів заявник ще відбував покарання. Більше того, застосовуючи відповідні заходи, влада врахувала всі факти, які заважали б чи, навпаки, виправдовували скасування права на постійне проживання та накладення заборони на в'їзд.

З огляду на вищевикладене, Суд вважає, що був порушений справедливий баланс інтересів, а відтак застосування депортації та заборони на в'їзд були пропорційними переслідуванню Урядом цілям і тому необхідними в демократичному суспільстві. Отож, Суд дійшов висновку, що не було порушено ст. 8 Конвенції.